

John Grisham

De storm

A.W. Bruna Uitgevers

1

De landing

1

Leo ontwikkelde zich eind juli boven de rusteloze wateren in het meest oostelijke deel van de Atlantische Oceaan, ongeveer driehonderd kilometer ten westen van de Kaapverdise Eilanden. Hij was al gauw zichtbaar vanuit de ruimte, kreeg een naam en werd geassocieerd als niets meer dan een tropische depressie. Enkele uren later was hij echter al opgewaardeerd tot een tropische storm.

Een harde, droge wind, die de Sahara een maand lang had geteisterd, vermengde zich met de warme, vochtige lucht boven de evenaar, waardoor wervelende massa's ontstonden die zich naar het westen toe verplaatsten, alsof ze op zoek waren naar land. Toen Leo aan zijn reis begon gingen drie zware orkanen hem voor – allemaal in een vernietigende rij en met een eigen naam – die het Caribisch gebied bedreigden. Uiteindelijk volgden deze drie hun voorspelde route en ze stortten hun zware regens over de eilanden uit, maar daar bleef het bij.

Het was echter meteen al duidelijk dat Leo een door niemand voorspelde route zou volgen. Hij was veel grilliger, en dodelijker. Toen hij uiteindelijk boven het Midwesten tot stilstand kwam was hij verantwoordelijk voor vijf miljard dollar aan materiële schade en vijftig doden.

Maar voor het zover was verspilde hij geen tijd aan classificaties en ontwikkelde zich in hoog tempo van tropische depressie en tropische storm tot een heuse orkaan. Hij stevende als een categorie 3 met windsnelheden tussen de 178 en 209 kilometer per uur frontaal op de Turks- en Caicoseilanden af, waar hij honderden huizen wegblies en tien mensen het leven kostte. Hij raasde net onder Crooked Island langs, boog iets naar links, leek op Cuba af te stevenen, maar bleef hangen ten zuiden van Andros. Door de lagere snelheid zwakte het oog van de orkaan boven Cuba af tot een lage depressie met heel veel regen, maar zonder harde wind. Hij draaide net op tijd naar het zuiden om Jamaica en de Kaaimaneilanden onder water te zetten. Daarna, in slechts twaalf gruwelijke uren, nam hij in kracht toe en koerste met een perfect oog noordwaarts naar de warme en uitnodigende wateren van de Golf van Mexico. Vervolgens trokken de meteorologen een rechte lijn naar Biloxi, het gebruikelijke doelwit, maar inmiddels deden ze allang geen voorspellingen meer. Leo leek zijn eigen koers te volgen en zich niets van hun modellen aan te trekken.

Alweer namen zijn omvang en snelheid toe. Nog geen twee dagen later had hij zijn eigen nieuwsuitzending op de kabelzenders en werden in Las Vegas weddenschappen afgesloten op het eindpunt. Tientallen onbezonnen camera-ploegen spoedden zich naar het gevaar. Van Galveston tot Pensacola regende het waarschuwingen. Oliemaatschappijen haastten zich om tienduizenden arbeiders uit de Golf te evacueren en verhoogden zoals altijd de olieprijs tot een nieuw record. In vijf staten werden evacuatieplannen geactiveerd. Gouverneurs hielden persconferenties. Ontelbare schepen en vliegtuigen werden zo snel mogelijk naar het binnenland verplaatst. Leo, inmiddels categorie 4, zwenkte

van oost naar west, maar volgde een noordelijke baan en leek af te stevenen op een historisch en afschuwelijk eindpunt.

En toen nam zijn snelheid weer af. Vijfhonderd kilometer ten zuiden van Mobile leek hij naar links af te buigen, draaide langzaam naar het oosten en verzwakte aanzienlijk. Twee dagen lang sukkelde hij richting Tampa, maar toen kwam hij opeens weer tot leven als een categorie 1. Voor de verandering hield hij een rechte koers aan en zijn oog passeerde St. Petersburg met windsnelheden van 150 kilometer per uur met hevige overstromingen en stroomuitval tot gevolg. De minder stevige gebouwen werden omvergeblazen, maar er vielen geen doden. Daarna volgde hij Interstate 4 en dumpte twintig centimeter regen op Orlando en zestien centimeter op Daytona Beach. En toen verliet hij het land, wederom als een gewone tropische depressie.

De uitgeputte meteorologen namen afscheid van hem toen hij langzaam richting de Atlantische Oceaan trok. Volgens hun modellen zou hij afdrijven naar de zee, waar hij weinig meer zou doen dan een paar vrachtschepen de stuipen op het lijf jagen.

Leo had echter andere plannen. Driehonderd kilometer ten oosten van St. Augustine draaide hij naar het noorden en versnelde, terwijl zijn oog zich voor de derde keer samentrok. De modellen werden weer herzien en er gingen weer waarschuwingen uit. Achtenveertig uur lang trok Leo gestaag verder en won aan kracht, terwijl hij naar de kust keek alsof hij bezig was zijn nieuwe doelwit uit te kiezen.

2

De orkaan was het enige gespreksonderwerp van de medewerkers en klanten van Bay Books in het stadje Santa Rosa

op Camino Island. Op het eiland, maar ook van Jacksonville in het zuiden tot Savannah in het noorden, hield iedereen Leo scherp in de gaten en praatte men constant over hem. Inmiddels waren de meesten goed geïnformeerd, zodat zij konden vertellen dat al decennialang geen enkel strand van Florida ten noorden van Daytona meer rechtstreeks was getroffen. Natuurlijk hadden ze vaak genoeg afgeleide stormen meegemaakt terwijl de orkanen zelf naar het noorden trokken richting de Carolinas. Eén theorie was dat de Golfstroom honderd kilometer verderop fungeerde als een soort barrière die de stranden van Florida beschermde en dat dus ook met die gevaarlijke Leo zou doen. Een andere theorie was dat er een eind was gekomen aan hun geluk en dat het nu dus tijd was voor de Big One. De modellen waren een geliefd gespreksonderwerp. Het oog van de orkaan in Miami zou nu een baan volgen waardoor Leo zonder land te bereiken verder naar de zee zou afzwenken. Maar volgens de Europeanen zou hij ten zuiden van Savannah als een orkaan van categorie 4 aan land komen, met enorme overstromingen in het laaggelegen land tot gevolg. Maar als Leo iets had bewezen, was het wel dat hij zich niets aantrok van welk model dan ook.

Bruce Cable, de eigenaar van Bay Books, hield met één oog het Weather Channel in de gaten terwijl hij ondertussen klanten boeken aanpreef en zijn personeel achter de broek zat om hun werk te doen. Er was geen wolkje aan de lucht te zien en Bruce geloofde in de legende dat Camino Island immuun was voor gevaarlijke orkanen. Hij woonde hier nu al vierentwintig jaar en had nog nooit een vernietigende orkaan meegemaakt. Zijn boekwinkel organiseerde minstens vier voorleessessies per week en voor morgenavond stond een zeer belangrijke op het program-

ma. Leo zou heus de aangename thuiskomst die Bruce voor een van zijn favoriete auteurs had gepland niet verpesten.

Mercer Mann was aan het einde van een zomertournee van twee maanden die bijzonder geslaagd was geweest. Haar tweede roman, *Tessa*, was hét gesprek binnen de boekenwereld en stond op dit moment in de top 10 van alle bestsellerlijsten. De recensies waren lovend en het boek ging sneller over de toonbank dan verwacht. Het was literaire fictie, in tegenstelling tot een van de meer populaire genres, en had daarom voorbestemd geleken voor de lagere regionen van de lijsten, áls het boek daar al op terecht zou komen. Zowel de uitgever als de auteur had gehoopt in totaal dertigduizend hardcovers en e-books te verkopen, maar dat aantal was al overtroffen.

Mercer was diepgeworteld op het eiland, dankzij de zomers die ze daar had doorgebracht bij haar oma Tessa, door wie haar boek was geïnspireerd. Drie jaar geleden had Mercer een maand in het strandhuis van de familie doorgebracht en was betrokken geraakt bij een plaatselijke schurkenstreek. Ze had ook een korte affaire gehad met Bruce, slechts een van zijn vele avontuurtjes.

Bruce dacht helemaal niet aan weer een affaire, daar probeerde hij zichzelf tenminste van te overtuigen. Hij had het druk met het managen van zijn boekwinkel en het verzamelen van publiek voor Mercers belangrijke avond. Bay Books was een stuwende kracht binnen de nationale boekhandelswereld, doordat Bruce er altijd in slaagde veel publiek te trekken en veel boeken te verkopen. De New Yorkse uitgevers deden hun best om hun auteurs naar het eiland te krijgen, vaak jonge vrouwen – op reis en op zoek naar een pleziertje. Bruce hield van auteurs, hij verwende hen, promoveerde hun boeken en feestte met hen.

Mercer had dat al eens gedaan en wilde het niet nog een keer doen, voornamelijk vanwege het feit ze op deze zomertournee werd vergezeld door een nieuw vriendje. Dat kon Bruce niets schelen. Hij vond het gewoon heerlijk dat ze op het eiland was en veel succes had met een fantastisch nieuw boek. Hij had de voorlopige versie zes maanden geleden gelezen en had de roman sindsdien gepromoot. Zoals altijd als hij een boek mooi vond, had hij tientallen handgeschreven wervende briefjes over *Tessa* verstuurd aan vrienden en klanten. Hij had boekhandelaars in het hele land gebeld en er bij hen op aangedrongen grote aantallen in te kopen. Hij had uren met Mercer aan de telefoon zitten praten en haar advies gegeven over waar ze naartoe moest tijdens haar tournee, welke winkels ze moest mijden, welke recensenten ze moest negeren en met welke journalisten ze moest praten. Hij had haar zelfs ongevraagd een paar redactionele opmerkingen gegeven, waarvan ze er enkele had gebruikt en enkele had genegeerd.

Tessa was het boek waarmee ze doorbrak, haar grote kans op een carrière waarin Bruce heilig had geloofd sinds haar eerste boek, dat grotendeels was genegeerd. Ze was hem altijd blijven bewonderen, afgezien van hun korte affaire, die gepaard was gegaan met een vrij ernstige vertrouwensbreuk die hij haar echter had vergeven. Bruce was een aimabele maar kwajongensachtige man, en een onbetwistbare kracht in de keiharde wereld van de boekhandel.

3

De dag voor haar voorleessessie lunchten ze samen in een restaurant aan het einde van Main Street in Santa Rosa, zes straten van de boekwinkel. Lunch voor Bruce bete-

kende altijd een restaurant in het centrum, met een of twee flessen wijn, en meestal met een vertegenwoordiger, een bezoekende auteur of een van de locals die hij steunde. Zakenlunches dus, met een bonnetje voor zijn accountant. Hij kwam een paar minuten te vroeg en liep meteen naar zijn favoriete tafeltje op het terras met uitzicht op de drukke haven. Hij flirtte met de serveerster en bestelde een fles sancerre. Toen Mercer arriveerde omhelsde hij haar en gaf Thomas, haar huidige vriend, een stevige hand.

Ze gingen zitten en Bruce schonk de wijn in. Leo moest worden besproken omdat hij nog steeds woedde, maar Bruce deed hem algauw af als iets onbelangrijks. 'Hij trekt richting Nags Head,' zei hij vol vertrouwen.

Mercer was knapper dan ooit, haar lange, donkere haar was korter en haar bruine ogen straalden door het succes van haar bestseller. De tournee had haar vermoeid en ze was blij dat het einde in zicht was, maar genoot ook van het moment. 'Vierendertig stops in eenenvijftig dagen,' zei ze glimlachend.

'Je hebt geluk,' zei Bruce. 'Zoals je heel goed weet, willen uitgevers tegenwoordig geen cent meer uitgeven. Je doet het fantastisch, Mercer. Ik heb achttien recensies gelezen, op één na allemaal positief.'

'Heb je Seattle gelezen?'

'Die klojo vindt niets mooi. Ik ken hem. Ik heb hem opgebeld nadat ik zijn recensie had gelezen en hem uitgefotterd.'

'Meen je dat, Bruce?'

'Dat is mijn werk. Ik bescherm mijn auteurs. Ik geef hem een klap als ik hem ooit tegenkom.'

Thomas lachte en zei: 'Geef hem ook maar een klap van mij.'

Bruce hief zijn glas en zei: 'Kom, ik wil proosten op *Tessa*. Hij staat op nummer vijf op de *Times*-lijst en klimt nog steeds.'

Ze toostten en namen een slok om het te vieren.

Mercer zei: 'Ik kan het nog steeds bijna niet geloven.'

'En een nieuw contract,' zei Thomas met een steelse blik op haar. 'Kunnen we het nieuws verklappen?'

'Dat heb je al gedaan,' zei Bruce. 'Vertel op, ik wil alles horen!'

Mercer glimlachte weer en zei: 'Mijn agent belde vanochtend. Viking biedt me een leuk bedrag voor twee nieuwe boeken.'

Bruce hief zijn glas weer en zei: 'Geweldig! Die mensen zijn niet dom. Gefeliciteerd, Mercer. Fantastisch nieuws.'

Natuurlijk wilde Bruce alle bijzonderheden weten, vooral hoe hoog dat 'leuke bedrag' precies was, maar hij had al wel een vermoeden. Mercers agent was een ervaren, keiharde professional die wist wat hij deed en nu kon onderhandelen over een nieuw contract voor twee boeken voor een bedrag van zeven cijfers. Na veel moeizame jaren stapte mevrouw Mann nu een nieuwe wereld binnen.

'En buitenlandse rechten?' vroeg Bruce.

'Volgende week beginnen we met de verkoop daarvan,' zei ze. Mercers eerste boeken waren amper verkocht binnen de vs, en er waren geen buitenlandse royalty's.

Bruce zei: 'De Britten en de Duitsers zullen de rechten meteen kopen. De Fransen en de Italianen zullen er weg van zijn zodra *Tessa* is vertaald; het is echt een boek voor hen en zij zullen geen probleem opleveren. Voor je het weet ben je in twintig talen verkrijgbaar, Mercer. Dit is echt ongelofelijk.'

Ze keek naar Thomas en zei: 'Zie je wat ik bedoelde? Hij kent dit wereldje.'

Ze proostten weer toen de serveerster naar hen toe kwam.

‘Dit vraagt om champagne,’ zei Bruce en hij bestelde snel een fles voordat iemand kon protesteren. Hij stelde vragen over de tournee en wilde een verslag over alle boekwinkels die ze had bezocht. Hij kende vrijwel iedere belangrijke boekhandelaar in het land en ging zo vaak mogelijk op bezoek. Voor Bruce betekende een vakantie een week in Napa of Santa Fe voor eten en wijn, maar ook het zoeken van de beste onafhankelijke boekwinkels en netwerken met de eigenaren. Hij vroeg naar Square Books in Oxford, een van zijn favoriete boekwinkels, die had gediend als een voorbeeld voor Bay Books.

Mercer woonde tegenwoordig in Oxford en gaf cursussen creatief schrijven aan Ole Miss. Ze had een tweejarig contract met nog één jaar te gaan en maakte kans op een permanente aanstelling. Het succes van *Tessa* zou haar kansen op een vaste baan vergroten, volgens Bruce tenminste, en hij dacht al na over manieren waarop hij haar kon helpen.

De serveerster schonk champagne in en nam hun bestelling op. Ze proostten weer op het nieuwe contract en het leek wel alsof de tijd stilstond.

Thomas, die bijna alleen had geluisterd, zei nu: ‘Mercer had me al gewaarschuwd dat je je lunches heel serieus opvat.’

Bruce glimlachte en zei: ‘Inderdaad. Ik werk van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat, en rond het middaguur móét ik de winkel even uit. Dat is mijn excuus. Meestal doe ik halverwege de middag een dutje.’

Mercer had weinig losgelaten over haar nieuwe vriend. Ze had Bruce duidelijk gemaakt dat ze een relatie had en dat al haar aandacht naar hem zou uitgaan. Bruce respec-

teerde dat en was oprecht blij dat ze een vaste vriend had die er ook nog eens goed uitzag. Thomas leek achter in de twintig, een paar jaar jonger dan Mercer.

Bruce zei plagend: 'Ze vertelde dat jij ook auteur bent.'

Thomas zei glimlachend: 'Ja, maar ik heb nog nooit iets uitgegeven. Ik ben een van haar masterstudenten.'

Bruce grinnikte en zei: 'Aha, ik begrijp het. Naar bed met de hoogleraar. Dat levert je hoge cijfers op.'

'Kom op, Bruce,' zei Mercer, maar ze glimlachte wel.

'Wat is je achtergrond?' vroeg Bruce.

Thomas zei: 'Amerikaanse literatuur aan Grinnell. Drie jaar vaste auteur voor *The Atlantic*. Freelancedingen voor een paar internettijdschriften. Ruim dertig korte verhalen en twee slechte romans, allemaal terecht niet gepubliceerd. Ik hang wat rond op Ole Miss en volg die colleges, en probeer ondertussen te bedenken wat ik met mijn toekomst aan moet. En de afgelopen twee maanden heb ik haar koffers gedragen en vermaak ik me uitstekend.'

Mercer zei: 'Bodyguard, chauffeur, uitgever, personal assistent. En hij is een geweldige auteur.'

'Ik zou graag wat van je willen lezen,' zei Bruce.

Mercer keek Thomas aan en zei: 'Zei ik het niet? Bruce wil altijd graag helpen.'

Thomas zei: 'Afgesproken. Zodra ik iets heb wat de moeite van het lezen waard is, laat ik het je weten.'

Mercer wist dat Bruce al voor het diner zou gaan googelen en elk verhaal zou vinden dat Thomas had geschreven voor *The Atlantic* en voor elke andere uitgave, en zich dan een duidelijke mening over zijn talenten zou hebben gevormd.

De garnalensalades werden gebracht en Bruce schonk meer champagne in. Hij zag dat zijn twee gasten tot nu toe weinig dronken. Dit was een gewoonte die hij niet kon afle-

ren: Bruce lette daarop, tijdens elke lunch en elk dinertje en in elke bar. De meeste vrouwelijke auteurs die hij fêteerde dronken weinig. De meeste mannen waren zware drinkers. Een paar waren afgekickt en voor hen dronk Bruce alleen ijsthee.

Hij keek Mercer aan en vroeg: ‘En je volgende boek?’

‘Kom op, Bruce. Ik leef bij het moment en schrijf deze maanden dus helemaal niets. We blijven hier nog twee weken, tot de colleges weer beginnen, en ik heb me vast vorgenommen om geen woord te schrijven.’

‘Verstandig, maar wacht niet te lang. Dat contract voor twee boeken wordt na verloop van tijd steeds belastender. En je kunt geen drie jaar wachten met je volgende boek.’

‘Oké, oké, maar mag ik alsjeblieft een paar dagen vrij?’

‘Eén week, meer niet. Luister, het wordt een fantastisch dinertje vanavond. Ben je er klaar voor?’

‘Natuurlijk. De hele bende?’

‘Ze zouden het niet willen missen. Noelle is in Europa en doet je de groeten, maar de rest kan niet wachten je te zien. Iedereen heeft je boek gelezen en is er weg van.’

‘Hoe gaat het met Andy?’ vroeg ze.

‘Nog steeds nuchter, dus hij komt niet. Zijn laatste boek was vrij goed en werd goed verkocht. Hij schrijft heel veel. Je zult hem nog wel zien.’

‘Ik heb vaak aan hem gedacht. Hij is zo’n aardige man.’

‘Het gaat goed met hem, Mercer. De bende is nog altijd bij elkaar en heeft zin in een lang diner.’

4

Thomas verontschuldigde zich om naar het toilet te gaan en zodra hij weg was vroeg Bruce aan haar: ‘Weet hij het van ons?’

‘Wat van ons?’

‘Ben je dat nu al vergeten? Ons weekendje samen. Dat was verrukkelijk, in mijn herinnering.’

‘Geen idee waar je het over hebt, Bruce. Dat is nooit gebeurd.’

‘Oké. Goed dan. En niets over de manuscripten?’

‘Welke manuscripten? Dat is een deel van mijn verleden dat ik probeer te vergeten.’

‘Uitstekend. Niemand weet ervan, behalve jij, ik, Noelle, en de mensen natuurlijk die het losgeld hebben betaald.’

‘Niet van mij.’ Ze nam een slok wijn en leunde naar hem toe. ‘Waar is al dat geld eigenlijk gebleven, Bruce?’

‘Verstopt in het buitenland en het levert rente op. Ik heb geen plannen om eraan te komen.’

‘Maar het is een vermogen! Waarom werk je nog steeds zo hard?’

Een brede glimlach, een grote slok. ‘Dit is geen werk, Mercer. Dit is wie ik ben. Ik hou van dit bedrijf en zonder zou ik me verloren voelen.’

‘Betekent “dit bedrijf” nog altijd rondscharrelen op de zwarte markt?’

‘Natuurlijk niet! Er zijn inmiddels te veel mensen die dat in de gaten houden en ik heb dat natuurlijk niet meer nodig.’

‘Je begeeft je tegenwoordig dus op het rechte pad?’

‘Zo recht als maar kan. Ik hou van de wereld van zeldzame boeken en koop er daar tegenwoordig zelfs nog meer van, allemaal wit. Af en toe word ik benaderd met iets wat verdacht is. Er wordt nog steeds veel gestolen, en ik geef toe dat ik soms in de verleiding kom, maar het is te link.’

‘Op dit moment.’

‘Op dit moment.’

Ze schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Je bent hopeloos, Bruce. Een hopeloze flirt, donjuan en boekendief.’

‘Klopt, en ik ga ook meer exemplaren van je boek verkopen dan wie dan ook. Je móét wel van me houden, Mercer.’

‘Ik zou het geen houden van willen noemen.’

‘Oké. Bewondering dan?’

‘Zal ik proberen. Maar even iets anders, is er iets wat ik moet weten over vanavond?’

‘Volgens mij niet. Iedereen vindt het geweldig je weer te zien. Er werden vragen gesteld toen je drie jaar geleden plotseling verdween, maar ik heb je gedekt, zei dat je thuis familieproblemen had, waar dat thuis ook maar was. Toen kreeg je een paar docentenbaantjes en had je gewoon geen tijd om terug te komen naar het eiland.’

‘Zelfde mensen?’

‘Ja, behalve Noelle, zoals ik al zei. Andy komt waarschijnlijk langs voor een glas water en om dag te zeggen; hij vraagt vaak naar je. En er is een nieuwe auteur die je misschien interessant zult vinden: Nelson Kerr. Voormalig advocaat met een groot kantoor in San Francisco. Hij heeft een cliënt verraden, een defensiecontractor die illegaal geavanceerde militaire spullen verkocht aan aardige lieden, zoals Iraniërs en Noord-Koreanen. Dat was tien jaar geleden een enorm schandaal, maar is nu allang vergeten.’

‘Waarom zou ik daar iets van weten?’

‘Juist. Maar goed, zijn carrière raakte in het slop, maar hij kreeg heel veel geld als klokkenluider. Nu verschuilt hij zich, zeg maar. Begin veertig, gescheiden, geen kinderen, erg op zichzelf.’

‘Dit eiland trekt buitenbeentjes aan, nietwaar?’

‘Altijd al. Het is een aardige vent, maar hij zegt niet veel. Heeft in de buurt van het Hilton een leuk huis gekocht. Reist veel.’

‘Wat voor boeken schrijft hij?’

‘Hij schrijft over wat hij weet, internationale wapensmokkel, witwassen. Goede thrillers.’

‘Klinkt vreselijk. Verkoopt hij goed?’

‘Gaat wel, maar hij heeft potentieel. Je zou zijn boeken misschien niet leuk vinden, maar hem waarschijnlijk wel.’

Thomas kwam terug, waarna het gesprek over het nieuwste uitgeversschandaal ging.

5

Bruce woonde in een victoriaans huis op tien minuten lopen van Bay Books. Na de verplichte après-lunchsiësta in zijn kantoor in de boekwinkel vertrok hij halverwege de middag en liep naar huis om zich klaar te maken voor het diner. Zelfs op het hoogtepunt van de zomer hield hij zijn buitensporige etentjes het liefst op de veranda, onder een paar krakende oude ventilatoren en naast een gorgelende fontein. Zijn favoriete keuken was die van Zuid-Louisiana en voor deze avond had hij chef Claude ingehuurd, een authentieke Cajun die al dertig jaar op het eiland woonde. Claude was al in de keuken en zette fluitend een grote koperen pan op het fornuis. Ze kletsten even met elkaar, maar Bruce wist dat het niet slim was om te blijven hangen. De chef was een grote prater en zou zodra hij helemaal in een onderwerp opging het eten gewoon vergeten.

Het was een graad of tweeëndertig en Bruce ging naar boven om zich om te kleden. Hij verwisselde zijn gebruikelijke seersucker pak met vlinderstrik voor een versleten korte broek met T-shirt, geen schoenen. Hij liep weer naar de keuken, opende twee flesjes koud bier, gaf er een aan de chef, nam het andere mee naar de veranda en dekte de tafel.

Op dit soort momenten miste hij Noelle heel erg. Ze importeerde antiek uit Zuid-Frankrijk en was een fantastische binnenhuisarchitecte. Ze deed niets liever dan een tafel dekken voor een diner. Haar verzameling vintage porselein, glazen en bestek was verbazingwekkend en groeide nog steeds. Sommige stukken had ze gekocht voor haar winkel, maar de zeldzaamste en de mooiste stukken hield ze voor eigen gebruik. Volgens Noelle was een fraai gedekte tafel een cadeau voor hun gasten en niemand kon dat beter dan zij. Ze maakte er vaak foto's van, voor en tijdens dinertjes, en lijstte de beste foto's in zodat haar klanten ze konden bewonderen.

De drie meter lange tafel was eeuwenlang gebruikt op een wijngoed in de Languedoc. Ze hadden hem een jaar geleden ontdekt toen ze daar samen een maand waren om inkoop te doen. Met een heleboel illegaal verkregen geld op zak hadden ze de Provence zo ongeveer leeggeroofd en zoveel spullen gekocht dat ze ruimte in een pakhuis in Avignon moesten huren.

Op een zijtafel in de eetkamer had Noelle het perfecte servies klaargezet. Twaalf vintage porseleinen borden die in de achttiende eeuw handbeschilderd waren voor een onbelangrijke graaf. Heel veel zilveren bestek, zes stuks voor elk couvert. En tientallen glazen voor water, wijn en likeur.

De wijnglazen waren vaak een probleem. Noelles Franse voorouders hadden kennelijk niet zoveel gedronken als Bruce' Amerikaanse auteurs en zelfs als de oude glazen tot de rand werden volgeschonken zat er nog geen deciliter in. Tijdens een wild dinertje jaren geleden waren Bruce en zijn gasten zwaar gefrustreerd geraakt doordat ze hun glas zo ongeveer elke tien minuten moesten bijvullen. Sindsdien had hij gestaan op modernere glazen waar 2,4 deciliter rode

wijn en 1,8 deciliter witte wijn in kon. Noelle, die weinig dronk, had zich hierbij neergelegd en in Bourgondië een aantal wijnglazen met voet gevonden waar zelfs een Iers rugbyteam van onder de indruk zou zijn.

Naast het servies lag een gedetailleerde tekening van de juiste tafelschikking die ze drie dagen geleden, voordat ze was vertrokken, had gemaakt. Bruce dekte de tafel en legde de linnen placemats neer, de zijden tafellopers, zette de kandelaars op hun plek en daarna de borden en de glazen. De bloemiste kwam binnen, schonk overdreven veel aandacht aan de tafel, verlegde bepaalde zaken en kibbelde met Bruce. Toen de tafel perfect was, volgens haar dan, maakte Bruce een foto en stuurde die naar Noelle, die met haar andere compagnon ergens in de Alpen was. De tafel zag eruit als een plaatje en was gedekt voor twaalf gasten, ook al was bij hun dinertjes het aantal gasten nooit zeker tot het eten werd opgediend. Er schoof altijd wel iemand onverwacht aan ter verhoging van de feestvreugde.

Bruce liep naar de koelkast voor nog een biertje.